

Tuần Báo Vô Vi

23 tháng 11 năm 2014

Số 213

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Sinh Hoạt Bạn Đạo
- Thư Từ Lai Vãng
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

1. Vì sao có sự khắc khoải trong nội tâm?
2. Tại sao làm người mỗi năm đều có chúc nhau?
3. Làm sao thoát khỏi trần tục?
4. Thông cảm là gì?
5. Do đâu sanh ra sự quyết tâm?
6. Cơ tạng suy yếu thì phải làm sao?
7. Tại sao làm người phải lo âu?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Sydney 29-01-97 3:05 AM 1) Hỏi: Vì sao có sự khắc khoải trong nội tâm? Đáp: Thừa sự khắc khoải trong nội tâm tức là hậu quả của sự tham dâm. Kệ: Muốn yêu không được tạo sai lầm Khắc khoải không yên khó thức tâm Quên đạo muốn đòi trong loạn động Khó tu khó tiến khó thành tâm.	Sydney ngày 30-01-97 4:00 AM 2) Hỏi: Tại sao làm người mỗi năm đều có chúc nhau? Đáp: Thừa mỗi năm đều có chúc nhau trong hy vọng, cũng vì lòng tham muốn sống và sợ chết mà thôi. Người tu thiên tự thức thì sự chết sống vô can, hướng về vô sanh bất diệt mà hành pháp, dừng mãnh tiến hóa trong niềm tin sẵn có. Kệ: Cảm thông nguyên lý đất trời triển Tự thức tự tu chẳng có phiền Khai triển tâm thành không bỏ ngỡ Bình tâm thực hiện sống an yên.
Sydney 01-02-97 4:35 AM 3) Hỏi: Làm sao thoát khỏi trần tục? Đáp: Thừa muốn thoát khỏi trần tục, thì dứt khoát với ngoại cảnh, thực hành Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp, tự thanh lọc chính mình từ tâm lẫn thân, bằng một ý chí cương quyết và không bao giờ thay đổi, lâu ngày sẽ cảm thức được giá trị của tâm linh mà dừng mãnh tu tiến. Kệ: Thực hành giải tỏa ý tâm phiền Phát triển tâm linh tự tạo duyên Phiền não không còn tâm dứt khoát Trùng tu thanh tịnh tự mình yên.	Sydney 02-02-97 4:15 AM 4) Hỏi: Thông cảm là gì? Đáp: Thừa thông cảm là đồng chung cảnh ngộ với nhau, như cây trong rừng đều bằng lòng sống như nhau dù cho bão bùng nguy hiểm, cùng một lòng một dạ không thay đổi, nhịn nhục bất chấp gian lao khổ cực, lâu ngày sẽ vượt qua khổ nạn. Kệ: Thực hành chất phác sống an yên Chẳng có suy tư chẳng có phiền Họa phước không cần lo lắng động Trời kêu cứ dạ chẳng lo phiền.
Sydney 03-02-97 2:45 AM 5) Hỏi: Do đâu sanh ra sự quyết tâm? Đáp: Thừa sự quyết tâm do trật tự sanh ra, thực hiện liên tục sẽ thành công, không bao giờ chán nản mới thật là người tu. Kệ: Sửa mình tiến hóa liên hồi tu Xây dựng thanh cao trí chẳng mù Tự tiến chung hành trong thức giác Trí tâm thanh sạch mới là tu.	Sydney 04-02-97 3:15 AM 6) Hỏi: Cơ tạng suy yếu thì phải làm sao? Đáp: Thừa cơ tạng suy yếu tại vì chứa quá nhiều thực phẩm không cần thiết cho cơ thể, vậy cần thanh lọc tối đa, bộ ruột tốt thì cơ tạng sẽ được khôi phục mạnh khỏe, trường chay bớt đường bột và tăng chất rau xanh, uống nước nhiều, ít nhất hai lít trong ngày. Người tu thiên phải ăn ít, nhịn ăn phức tạp, cần ăn đơn giản. Kệ: Sửa mình thì phải bớt phần ăn Đổi món cải rau chẳng nhọc nhằn Ăn uống phải cần trong sửa đổi Bớt đường bớt bột máu thanh lần.

Sydney 05-02-97 5:55 AM

7) **Hỏi:** Tại sao làm người phải lo âu?

Đáp: Thừa làm người ai ai cũng tham sống sợ chết, bắt buộc phải lo âu vì chưa hiểu sự hiện diện của chính mình để học hỏi, để thực hành, chứ không phải lo âu mà không làm được. Muốn có trật tự thì phải nghiêm chỉnh thực hành, bất cứ ở thời điểm nào.

Kệ:

Thực hành từ thấp đến cao tiến
Trì trệ không tu cảm thấy phiền
Thức giác chính mình lo học đạo
Tự tu tự tiến cảm giao liền.

Lời Vàng Tiếng Ngọc

Yêu Cha (tiếp theo)

...
Bữa nay không có gì hơn, có một bài thơ viết ra cái cảm động của Trời Đất. Tôi đọc ra đây cho các bạn nghe, nếu các bạn muốn tưởng tới nguồn gốc của các bạn. Các bạn biết rằng sự chuyển hóa sanh linh xuống thế gian đều do Ngọc Hoàng, Cha Trời Mẹ Đất, tôi nói hoài, không phải mới nói ở đây. Thì mỗi đêm nhiều bạn cũng nói tôi tưởng tới tôi xưng danh là Ngọc Hoàng Thượng Đế này kia, kia nọ, cái đó nó cũng hơi quá thái thì mình để một cái câu như thế này, nếu mình tưởng:

YÊU CHA

*“Biết Cha nơi cõi càn khôn
Yêu Cha con gửi tâm hồn về Cha
Tâm con hòa cảm vui hòa
Thương Cha cực khổ mặn mà dễ thương
Dầu cho xa cách nhiều đường
Yêu Cha con vẫn yêu thương hoài hoài”*

Mấy cái câu này mà các bạn thâm tâm nhớ tới thì thấy cũng nhẹ. Tôi xin đọc lại lần nữa.

YÊU CHA

*“Biết Cha nơi cõi càn khôn
Yêu Cha con gửi tâm hồn về Cha
Tâm con hòa cảm vui hòa
Thương Cha cực khổ mặn mà dễ thương”*

Bởi vì càn khôn vũ trụ này là đấng tạo hóa lo cho loài người, cực khổ lắm chứ không có sung sướng đâu.

*“Dầu cho xa cách nhiều đường
Yêu Cha con vẫn yêu thương hoài hoài”*

Đó, khi mình nhớ tới Người, mình tiến. Cái bài thơ hôm nay nói rằng:

*“Chúa Tể càn khôn khổ quá rồi
Sống trong biến hóa khổ sang tôi
Con đông không gặp người nào hết
Nó chửi nó la khắp cõi Trời”*

Đó, bây giờ chúng ta ở đây, nguồn cội chúng ta do ở đâu đến đây, rồi sẽ về đâu. Nguồn cội chúng ta ở bên trên, tôi thường nói. Mà Chúa Tể càn khôn là ai là Ngọc Hoàng Thượng Đế khổ quá rồi, lo lắng cho chúng ta đủ thứ.

“Sống trong biến hóa khổ sang tôi”: Đủ cảnh cho chúng ta học ở thế gian.

“Con đông không gặp người nào hết”: Con thì đông nhưng mà không đứa nào chịu về với Cha nó hết. Không biết Cha nó là ai, nó cứ nghĩ thẳng cha ở thế gian mà nó động loạn.

“*Nó chửi nó la khắp cõi Trời*”: Nó trách ông Trời đủ thứ, mưa nó cũng trách, nắng nó cũng trách, nó làm đủ phiền toái cho nó.

“*Cõi Trời mở rộng thênh thang
Đón người tự giác mở màn tiên tu*”

“*Cái cõi Trời mở rộng thênh thang*”: Đón những người tự giác, tự giác là hiểu cái nguồn cội của mình để tiên tu.

“*Cha tuy mắt sáng như mù
Thấy con động loạn ngao du cõi trần*”

Đó, Cha thấy mắt sáng như mù. Cha biết được hành động của con như thế đó nhưng mà Cha nói không được. Cha giáo hóa con không nghe thì kể như Cha không thấy cái việc đó.

“*Thấy con động loạn ngao du cõi trần*”: Thích tham mộ hư vinh, thích cái chuyện làm sướng cho mình, không biết làm sướng cho mọi người khác để tiến lên. Khi mà chúng ta vị tha, ta bỏ hết, ta vì mọi người thì ta tiến lên nhẹ chớ gì. Còn ta vì cái tiểu ngã này ta ôm lấy thì ta nặng. Mà ta vị tha thì ta nhẹ chớ có gì đâu.

“*Phân ra mỗi phước mỗi phần
Nó gây thêm rối cơ tầng chuyển rung*”

Phân ra mỗi đũa có phước phần riêng nó rồi nó gây thêm cái rối. Nó làm cơ tầng của nội tạng nó chuyển rung.

“*Chỉ càng thấp thỏi hẹp lùn*”: Cái trí nó càng ngày càng thấp thỏi, càng sân si, càng hẹp, càng lùn, càng hạ xuống bành trướng cái hạ trí của nó, nó càng lùn.

“*Tiến không thấy tiến khổ cùng trí tâm*”: Nó không thấy nó tiến và trí tâm nó vẫn đau khổ mãi mãi.

“*Bùì nguì Cha vẫn thì thăm*”: Làm Cha thương con bởi vì luôn luôn thì thăm muốn nhắc nhở nó.

“*Thương cho con trẻ tạo làm tạo sai*”: Rất tiếc chính nó tạo làm sai mà Cha Mẹ không dạy nó điều đó.

“*Cùng chung đấu lý tranh tài
Giết nhau không gớm thị oai khắp cùng*”

Đấu lý ăn thua với nhau, ăn thua đủ thì giết nhau, làm sai nơi nơi đều ở trong cái sai làm thị oai giết nhau hết trội.

(còn tiếp)

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy – Sài gòn ngày 29/5/1977)

Sinh Hoạt Bạn Đạo Thế Giới

Lưu Ý: Bài viết cho mục “Sinh Hoạt Bạn Đạo Thế Giới” không ngoài mục đích giúp bạn đạo địa phương thông tin tới cộng đồng Vô Vi. Những tin tức này không phản ánh quan điểm của Tuần Báo Vô Vi. Ban Biên Tập Tuần Báo Vô Vi hoàn toàn không chịu trách nhiệm về nội dung của các bài viết này.

Thông Báo Lễ Kỷ Niệm Ngày Giáng Sinh Độ Đời của Đức Thầy Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên

Để tưởng nhớ ngày giáng sinh độ đời của Đức Thầy nhằm ngày thứ bảy 20 tháng 12 năm 2014, hằng năm vào ngày này chúng tôi có tổ chức một bữa tiệc chay để kỷ niệm và ôn lại những gì chúng ta đã học hỏi được trong một năm vừa qua. Kính mời quý bạn đạo tham dự. Sự hiện diện của quý bạn đạo là một niềm vinh hạnh lớn lao cho chúng tôi.

Thành thật cảm ơn quý bạn đạo.

Địa điểm :

SEAFOOD WORLD RESTAURANT

15351 Brookhurst St. Suit 101-107

Westminster, CA 92683

Tel. (714) 775-8828

Vào lúc : 6 giờ chiều, thứ bảy 20 tháng 12 năm 2014

Mọi chi tiết xin liên lạc : chị Hoa (714) 232-9374

Thanh Hòa (619) 928-1888

T.M. Ban Tổ Chức,

Thanh Hòa

Qua Mục Thư Từ Lai Vãng, bạn đọc có dịp chia sẻ tâm sự thiết tha của người gởi - các đứa con Vô Vi từ khắp Năm Châu; học hỏi và cảm nhận lòng thương yêu, sự hi sinh tận độ vô bờ của người nhận - Thầy Tám, người Thầy, người cha VÔ VI yêu quý Những lá thư gói ghém tâm tình thấm thiết, nhất là từ các bạn Vô Vi đang ở quê nhà xa tít với hoàn cảnh khó khăn, gút mắc từ ĐẠO lẫn ĐỜI, luôn được hồi âm bằng những lời khuyên giải sáng suốt, chân tình, hướng tâm về chân lý vô cùng siêu diệu.

THƯ GỎI THẦY TỪ HOA KỲ

Utah 3/19/97

Thầy kính,

Mỗi ngày 2 lần, sáng và chiều, con đều hành thiền 2 giờ. Lúc ngồi xuống là nó định rồi, thì còn gì để hành nữa, nếu có chăng chỉ là làm pháp luân cho khỏe thôi. Mục tiêu của thiền giả là định (*thanh tịnh*) chứ không phải pháp, phải không Thầy? Pháp chỉ là phương tiện. Nếu tới chỗ rốt ráo, sẽ không có pháp nào để hành cả mà là hành cái Vô Pháp. Cái Vô Pháp đây con nghĩ là cái thanh tịnh mà con đang "ngâm" trong đó.

Muốn đạt Pháp thật sự thì phải vượt qua cái thanh tịnh cái Vô Pháp này chứ không thể y lại và ngâm trong cái thanh tịnh sung sướng này hoài được. Chắc Thầy cũng có nghe các vị thiền sư ngày xưa thường nói chỗ thanh tịnh này là đáng sợ sao? Những danh tự thiền thông dụng đã dùng để ám chỉ chỗ đáng sợ này như: đáy thùng sơn đen, hang quỷ núi ma, đầu sào trăm trượng.

Cho nên, Thầy là người đã đi trước chắc phải có kinh nghiệm cái "hành thanh tịnh" này. Hành thanh tịnh chứ không phải "ngâm trong thanh tịnh". Mà hành thanh tịnh thì làm gì có pháp nào để hành, vì thanh tịnh là Vô Pháp.

Đối với người đi tìm chân lý, không có vụ thủy chung. Đối với họ chỉ có vô thủy vô chung. Vì thủy chung là bị hạn cuộc trong thời gian và không gian (*time and space*) mà chân lý là vượt ngoài thời gian và không gian (*beyond time and space*).

Phải không Thầy?

Salt Lake City, Utah
NDH

THƯ HỒI ÂM CỦA THẦY TÁM

Sydney 19/3/97

H con,

Biết được thanh tịnh thì làm tỉnh, phải thực hành đến thanh tịnh và cực thanh tịnh, là quy về tự nhiên và hồn nhiên. Nhưng còn mang xác làm người thì cần pháp, hành pháp liên tục thì mới có cơ hội hiệp khí cùng Trời Đất. Có đầu mới có đuôi. Lúc chưa biết pháp, cũng như người bơ vơ và cơ hàn. Khi hành pháp rồi, đạt pháp thì cần thực hiện thủy chung, có đầu có đuôi. Trước kia nghèo nàn khổ cực thiếu trí, không minh đạo, nay hiểu được, nhờ hành được và hiểu được, thì không nên bao giờ quên lúc ban đầu. Có căn bản thì mới đạt được nền tảng hư không tốt đẹp, dần thân độ đời, vượt khỏi từng chê và khen, chấp và mê, thì từ trường sẽ phát triển tới vô cùng, lớn rộng hoà hợp với diệu thanh mà hành sự. Thoát tục cần làm việc nhiều hơn, tức là ánh sáng diệu thanh hằng ban chiếu cho tâm linh hướng thượng. Nó cũng là đường đi trong thanh tịnh, rốt ráo và tươi sáng của hành giả Vô Vi.

Biết thanh tịnh và hành thanh tịnh là một, tức là đạt được ánh sáng diệu thanh, hội nhập với ánh sáng của Đại Bi mà tiến hoá đến vô cùng tận.

Quý thương,

Lương Sĩ Hằng

THƯ GỎI THẦY TỪ HOA KỲ

Utah, 20/3/97

Thầy kính,

Sau khi nói chuyện với Thầy, con hiểu hơn về đường lối hành trì và mục tiêu của hành giả theo Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp và con đã tu tập gần 7 năm. Với 7 năm tu tập này, con đã có một căn bản vững chắc về phương pháp ngồi thiền.

Đối với con hiện giờ, muốn đạt chân lý rốt ráo chỉ có trí tuệ mới có thể thấu suốt chân lý được lực lượng thiền định (*thanh tịnh*) một mình không thể nào xuyên qua bức màn vô minh được. Tuy nhiên,

hành giả cần phải có sự an lạc của thanh tịnh để đối phó với đời và trên đường hành đạo. Krishnamurti, một vị thiền sư của thế kỷ 20, đã nói:

"... Silence (*thanh tịnh*) is only a small beginning. It's like a small hole to the expansive ocean, the im-measurable, the timeless state."

Để kết thúc những buổi nói chuyện đã qua, xin Thầy từ bi nói lời sau cùng.

Salt Lake City, Utah
NDH

THƯ HỒI ÂM CỦA THẦY TÁM

Sydney, 20/3/97
H con,

Còn xác là còn hành, nhập định là cơ hội cho hồn tự giác và giác tha. Triền miên nhập định như vậy, phần hồn sẽ phát sáng sau khi đủ lực lượng thanh tịnh, xuất phát giao du khắp cả càn khôn vũ

trụ, dừng mãin thực hành cho đến đích, không nên cho đó là đúng, nhập định cho đến nổi phát sáng, nhiên hậu mới có cơ hội hội nhập được luồng điển diệu thanh của Đại Bi, tiến hoá về cõi trên. Thế gian gọi đó là Niết Bàn, phân định rõ rệt hơn xưa, đời là xác, đạo là tâm, phát triển từ bi, tự hành tự giác và giác tha. Thiền nhập định bất khả luận bàn là vậy, hành giả sẽ tự động hội nhập với luồng điển diệu thanh của Đại Bi mà tiến hoá thì mới cảm thức được vô sanh bất diệt. Nói như không nói, làm như không làm, lúc nào cũng sống trong thanh tịnh tự giác. Đạo vốn không, vô biên giới, gọi là vô cùng tận, tri chí nhập định tự đạt đến ánh sáng hội nhập với diệu thanh của Đại Bi, sẽ có cơ hội dẫn lễ chư Phật Như Lai sáng suốt và bất diệt. Vạn linh nghe được nguyên lý này sẽ khiếp đảm kinh hồn, tri tâm nhập định, triền miên trong ánh sáng diệu thanh của Đại Bi, tự giác và giác tha bất cứ ở nơi nào.

Quý thương.
Lương Sĩ Hằng

Thi Ca của Đức Thầy

Montreal, ngày 12 tháng 7 năm 1980

PHỤ ÁI 27

Phát triển vô cùng chơn ý thức
Tâm can phẳng lặng hợp hư vô
Minh châu xuất hiện thần tri giác
Ngạ quý¹ quy hàng chẳng dám vô.

Hòa đồng thiên giới Nam Mô
Quy y thuận cảnh chuyển vô Thiên Đình
Nằm trong cơ giới của mình
Tinh vi đời đạo tâm linh chuyển hòa
Lý đời lẽ đạo phân qua
Triền miên học hỏi chuyển xa nghìn trùng
Minh tâm đạt lý trung dung
Vượt qua mọi giới bao dung đất trời
Âm thanh hòa cảm hợp thời
Vui cùng Trời Phật đạt nơi trường tồn
Chủ quang sáng suốt chơn hồn
Tâm thành đạt pháp ôn tồn dựng xây
Tự tan tan tự gió mây
Tâm thời giữ vững chuyển xoay không sòn
Thực hành khai triển từ cơn
Không còn vọng động minh ơn Phật Trời
Vô cùng xây dựng mở lời
Giúp cho hồn tiến đạt nơi thanh hòa
Tham thiền đạt pháp chẳng xa
Ngộ tâm minh pháp tự hòa đến nơi
Lý siêu sắp đặt bởi Trời
Dạy cho minh cảm tùy thời tiến lên.

Lương Sĩ Hằng - Vi Kiên

¹ Ngạ quý: Loài quỷ đói.

THIÊN ĐƯỜNG DU KÝ (tiếp theo)
của Thánh Hiền Đường

Dịch Giả *Đào Mộng Nam*
Minh Giải *Lương Sĩ Hằng*

Hồi Ba Mươi Lăm (tiếp theo)

ĐẠO TAM GIỚI GẶP BÁT TIÊN QUÁN DIỆU PHÁP

LỜI ÔNG TÁM GIẢNG

...
Rồi biết cái xác này là tạm rồi, mà người ta là mình chứ không có ai hết, cái người hăm đó là mình chứ không có ai hết. Cho nên các bạn đã đứng trước kiếng Vô Vi rồi quý, rồi xá thì cái diễn của các bạn chiếu vô đó thì chính bạn làm việc cho bạn chứ có ai làm cho bạn đâu, nhưng mà cái văn minh nó hỗ trợ cho các bạn được nhìn lại thấy rõ. Thấy rõ cái phàm tướng của các bạn, rồi các bạn dùng ý niệm xá đó, là được cơ hội thấy chơn tướng các bạn. Khi mà các bạn thanh nhẹ rồi, chấp tay vừa nhắm mắt là thấy chơn tướng các bạn. Lúc đó, các bạn mới thấy rằng tôi đã đắc đạo, tôi đã mở huệ. Trước cái không mà tôi thấy tất cả, trong một sát na đứng đó mà thấy hết. Cái kiếng Vô Vi nó huyền diệu do bạn chứ không phải do Trời Phật. Tâm của các bạn là tâm Trời Phật, tâm của các bạn là tâm ma quỷ mà các bạn đứng đó các bạn dụng tâm hướng về kiếng, kiếng là tâm. Nếu mà các bạn trước, thì các bạn không thấy cái gì, cũng xá mà thấy cái phàm ngã của bạn mà thôi. Khi cái tâm các bạn nhẹ rồi các bạn xá thấy sự thanh cao, thấy Tiên Phật, thấy cảnh trời, trong một nháy mắt là thấy hết trội rồi. Cho nên cái kiếng Vô Vi rất huyền diệu cho người tu học trong thực hành mà kiểm chứng mỗi khi, mỗi buổi sáng. Nhiều khi các bạn làm sai quấy trong đêm, sáng đứng trước kiếng các bạn sợ, tự động các bạn sợ nhìn mặt thẳng này nó sa sút quá (cười...) tự mình sợ, sa sút rồi sẽ đi đâu, mình sợ. Cho nên cái sợ đó nó tạo cái ăn năn, rồi về, mình mới ăn năn,

mình mới lo tu nữa. Cái kiếng đó nó nhắc hằng ngày nếu các bạn biết sử dụng nó, chứ đừng cho cái kiếng đó là một vị Thánh gác cửa hay là một vị Thần giữ cửa, cái đó là sai. Mình đã phá mê tín mà trở về với trong lành với cả càn khôn vũ trụ, trở về với thực chất của chính mình, chứ không phải lệ thuộc bởi ai, nhưng mà tại sao chúng ta phải dùng cái ý niệm đức Quan Thánh Đế Quân, ngài là trong cái trung nghĩa. Con người không có trung, không có nghĩa đâu có mùi vị tình đời. Chúng ta xuống đây làm người mà chưa thực hiện được tình đời. Tình đời là sự trung nghĩa mới có tình đời. Con người không có trung nghĩa không có tình đời, xạo, phải không? Cho nên cái giá trị của Quan Thánh thì sánh một vị Phật, bây giờ Ngài là Phật rồi! Nhưng mà lưu danh đời đời tại thế, lúc nào mà nhắc đến Ngài thì cũng còn sự ảnh hưởng, sự trung nghĩa vô cùng sống động mà nhơn gian ai cũng cảm mến và phục cái tinh thần đó. Chúng ta tu, chúng ta phải nuôi dưỡng được cái tinh thần như vậy, chúng ta mới có cơ hội tiến về Phật giới. Còn tinh thần của ta bất trung, bất tín làm sao mà tiến được Phật giới thì tự mình xác nhận đứng trước kiếng đó nhìn vô thì thấy cái mặt ma quỷ đâu có phải chơn tu đâu. Cho nên cái kiếng đó rất có giá trị, để cho mọi người thường thức lấy mình và kiểm chứng sự tu học và không có ý lại, không phải đợi ân sư tới điểm đạo. Chính mình có thể điểm đạo cho mình, biết mình, biết trình độ của mình tới đâu, thành ra không có mê tín, phá mê phá chấp là ở chỗ đó.

(còn tiếp)

